

1973 JUN 13
791.3

Az illúzió tökéletes

244

Averino bemutatkozott Budapesten

Világszámok a Moszkvai Nagycirkusz vendégjátékában

Világszámokkal jött Budapestre a Moszkvai Nagycirkusz, és pezsgő, pergő, egyre fokozódó hatású — s nem is rövid — műsorral. Igazi cirkuszművészetet látunk. A közönség jogosan előlegzi a bizalmat, amikor az előadás elején látványosan bemutatkozó artistákat, a porond művészeit (a teljesen felesleges, patetikus konferanszöveg nélkül is) meleg, nagy tapssal fogadja.

Nagyon sokan elsősorban a világhírű illuzionista, Averino mutatványait várták, akit híre már jóval megelőzött. Am őt a műsor végére tartogatja a rendezőség, s közben — mi tagadás — szinte meg is fedezünk róla, annyira megragad egy-egy bravúros attrakció. Amilyen például a szó szoros értelmében vett kötél-tánc, vagy még inkább: tánc a kótélen. Egy bájos fiatal lány, Elvira Voszjacsenko a

Hattyú halálát mutatja be Csajkovszkij zenéjére, s táncol a többi között a Carmen Habanerájára, de még csárdást is eljár — egy szál drótkötélen. S látjuk a mi híres magyar ugrószámunknak egy sajátos változatát: jó kétméteres gólyalábon lép a billenő pallóra a Zamotkin-csoport egy tagja, s az ellensúly a magasba lendíti, hogy aztán egy szaltóval a földre érjen, talpára — azaz gólyalábara pottyanva. A közönség tapsol, ez aztán a mutatvány! Pedig az még csak ezután jön: ugyanezt megcsinálja egy lábon, azaz egyetlen szál póznát használva csak a lábai helyett... A Galagan-csoport klasszikus mutatványa: a kupolabeli repülőbravúr is lélegzetelállító precízséggel kidolgozott, akárcsak Ludmila Pravotorova trapézszáma vagy a Popazov-csoport egyensúlyozása a magasban egy különle-

ges emelő, mozgó szerkezettel.

E helyen csak felsorolásszerűen van módunk megemlíteni olyan látványos és kedves számokat, mint Korcsagina galambidomítása, egy egész csapat gyönyörű fehér madárral, vagy Irina Averino mókásokos kutyái, a Duncsev-csoport egyensúlyozószámai egyetlen keréken, valamint kitűnő lovasszámok, zsonglörködések, excentrikus akrobatamutatványok, s a mindig újból és újból megcsodált, meghökkentő nanáj birkozás, amelyet most egy hajlékony testű fiatal nő, Zoja Gavriloza mutat be pompás mozgékonyasággal.

Egy pillanatra sincs szünet a porondon, mert a hosszabb-rövidebb átrendezési idő alatt Viktor Gavrilov és Valerij Petrov szórakoztat, akik az előadás végére szinte személyes barátainkká válnak. Valószínűleg azért is, mert nem rikkító bohócjelmezt és még rikkítóbb bohóczenekásokat öltenek magukra, hanem két csetlő-botló, bohókás tréfacsmáló, a beugrató és más ötletekben kifogyhatatlan, mégis valamiképpen kedves hétköznapi két figurát látunk magunk előtt. Amilyenekkel talán a vidám moszkvai parkokban is találkozhatnánk. Megnyerő, mulattató fickók.

Ez a természetes, közvetlen humor jellemzi Anatolij Podgornijt is, aki valójában nagyon nehéz görgőszámokat ad elő, de olyan látszatügyetlenséggel és humorral, hogy a közönség csak az attrakció utáni pillanatokban esik igazán ámulatba. Őt azért is kell külön megemlítenünk, mert Averino mester partnereként is nagyszerű színekkel gazdagítja az egyébként egyedülálló illuzionista produkcióit.

Averino — e névvel fejeződik be a műsor, s ilyen számok után nincs könnyű dolga, ha mégis emlékezetes akar maradni. Erzekeltetésül, hogy valóban az marad, egyetlen mutatványáról szóljunk. Mintegy méteres törpe embert három, hegyükkel felfelé álló kardra fektet. Ez már magában is alig felfogható. Aztán sorra elveszi a két kardot, s a törpe nyakszirtje alatt egyetlen kardhegy támasztékával lebeg a levegőben. Végül Averino kendőbe burkolja, s oda dobja a várakozó cirkuszi segéd munkások egyikének — ám onnan már a kendő csak üresen hull szét.

Hogyan, miként kelti csodálatos hatásait — ki tudná megmondani, de annyi bizonyos, hogy az illúzió tökéletes. Hiszen egyik pillanatról a másikra nyírfaliget, aztán érett búzatáblák hajladoznak a porondon, a szemünk láttára falapokból összeállított szekrényből az oda beáll két kis törpe helyett jól megtermett legények lépnek elő, s a mosógépbe helyezett tarka macska fehéren ugrik ki, s így sorolhatnánk tovább.

Ritka, a maga nemében is egészen különleges élmény ez az előadás, a Fővárosi Nagycirkusz az idén dicséretet érdemel, hogy nyári programként ezt biztosította.